

ADEVĂRUL PREZENT

și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

IARNA 2019
AD 2019 - AM 6147
Nr. 1

CUPRINS:

VREDNICII TINERI 2

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc. 8:1; Evr.12:22,25,26,28; 9:11,12.

«VREDNICII TINERI»

Ioel 2:28, 29

CONSIDERAȚII GENERALE

ÎN DENUMIREA ideilor biblice este bine, pe cât este posibil, să le numim prin termeni scripturali. În mod obișnuit așa și facem, de exemplu: învățătură, îndreptățire, sfințire, răscumpărare etc. Uneori suntem obligați să denumim o idee biblică printr-un termen ce nu se găsește în Biblie; de exemplu: îndreptățire *de probă*, îndreptățire *la viață* etc. Este evident că acestea sunt idei scripturale. (Romani 4:1-25; Ioan 3:36; Romani 4:11; 1 Corinteni 6:11; Evrei 9:24; 10:14; Iacov 2:14-26; 1 Ioan 2:2.) În mod asemănător noi nu găsim în Biblie expresia „Vrednicii Bătrâni” [sau Vrednicii din Vechime, n.e.], cu toate că credincioșii din Vechiul Testament sunt numiți bătrâni (*zekenim*, Isaia 24:23; Psalmul 107:32; Ioel 2:28) și cei din vechime (*presbiteroy*, Evrei 11:2), și sunt amintiți ca niște persoane

„de care lumea nu era *vrednică*” (Evrei 11:38). De asemenea, și termenul „Vrednicii Tineri” nu se găsește în Scriptură; cu toate că, după cum se va arăta în acest capitol, ideea intenționată de a fi transmisă prin aceste cuvinte este biblică. Cea mai mare asemănare a acestei exprimări pe care o găsim în Scriptură este termenul „tineri” (Ioel 2:28) în armonie cu folosirea cuvântului „bătrâni” (Isaia 24:23); și pentru a se deosebi de clasa astfel denumită. Nu ni se pare cea mai bună exprimare pentru studenții Bibliei de a deosebi aceste două clase prin termenii opuși, Vrednicii din Vechime și Moderni; deoarece termenul Vrednicii *Moderni* nu este atât de aproape de o expresie scripturală ca și termenul Vrednicii *Tineri*. Mai mult decât atât gândul biblic (Ioel 2:28) se scoate mai bine în evidență prin numele opuse, Vrednicii Bătrâni și Tineri. De aceea această carte îi numește Vrednicii Tineri.

(2) Înainte ca să înceteze chemarea generală la natura divină și la moștenire împreună cu Cristos în 1881, persoanele pe care le numim „Vrednicii Tineri” nu existau ca și indivizi ai unei clase; dar de atunci și acum ei vin ca atare în existență, și arată dovezi de existență ca atare. Da, nu ne vom uimi dacă în curând ei vor deveni foarte marcați ca și clasă, separată și distinctă de Turma Mică și Marea Mulțime. Motivul apariției lor ca și clasă, deși nedeslușit până acum ca atare, este acela că, de când a încetat chemarea generală în 1881, mai mulți oameni s-au consacrat Domnului decât puteau fi asigurați cu coroanele așteptate de candidați; și, prin urmare, surplusul de consacrați nu a fost conceput de Spirit. Se pare că Domnul îi ținea în rezervă; și deoarece din când în când acei necredincioși într-o anumită măsură își pierdeau coroanele, El îi alegea pe cei mai credincioși și eligibili dintre aceștia prin concepere de Spirit, pentru a avea coroanele pierdute. Odată cu trecerea timpului numărul acestora în rezervă pare să fi continuat să crească mai repede decât numărul acelor care își pierdeau coroanele; în consecință un mare număr dintre ei era în rezervă când toți cei aleși au fost în cele din urmă biruitori. De atunci mulți s-au consacrat, și în mod sigur încă mai mulți se vor consacra, pentru care niciunul dintre aceștia nu vor fi coroane disponibile. „Servitorul acela”, printre alte locuri, tratează despre această clasă în F. 156, 157; Z '11, 181, par. 5-10; ¹Z '15, 269, par. 11, 12; Cartea de Întrebări, 151, 152.

(3) Epifania pare să reverse lumină considerabilă asupra acestei clase, lumină care nu era potrivită pe parcursul vieții „Servitorului acela”. În mod sigur mai multă va deveni cuvenită asupra acestei clase pe măsură ce crește „strălucirea vie”. Prin urmare este

¹ V.D.M. Vol.7, Nr.1, pag. 447, n.e.

ADEVĂRUL PREZENT și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de
LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT
4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

MIȘCAREA MIȘIONARĂ LAICĂ

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă,
malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă —

- Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;
- Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea
- Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca și hrană la timp cuvenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

potrivit să prezentăm o parte din adevărul Epifaniei referitor la Vrednicii Tineri. Domnul să ne binecuvânteze pe toți cu acesta, în mod deosebit pe clasa la care tocmai ne-am referit – Vrednicii Tineri!

(4) Pentru noi ca și studenți ai Bibliei, sursa și regula de credință și practică este doar Biblia; așadar credința și practica noastră cu privire la toate subiectele religioase trebuie să provină din Scripturi. Prin urmare trebuie să cerem ca lumina asupra acestuia, precum și asupra tuturor celorlalte subiecte de credință și practică să curgă din acea Carte despre a cărei învățături se spune, „Descoperirea cuvintelor Tale luminează” (Psalmul 119:130; Isaia 8:20). Învăță Scripturile că va exista o astfel de clasă pe care noi o numim „Vrednicii Tineri”? Răspunsul nostru este: Da, ele învăță. Noi vom cita și vom discuta unele dintre pasajele principale asupra acestui subiect.

ȘAPTE LINII DE DOVEZI BIBLICE ALE EXISTENȚEI VREDNICILOR TINERI

(5) Începem cu textul nostru, cel mai clar dintre toate asupra acestui subiect: „Și va fi așa: după aceea [după Veacul Evanghelic, pe parcursul căruia Domnul a turnat Spiritul Său peste robii Săi, Turma Mică, și peste roabele Sale, Marea Mulțime, a se compara Ioel 2:29 cu 2 Corinteni 6:17, 18] voi turna Spiritul Meu peste orice făptură. Și fiii [Israelul trupesc convertit, precum și credincioșii stăruitori dar neconsacrați din Veacul Evanghelic] voștri [ai Cristosului] și ficele voastre [neamurile convertite din Veacul Milenar, Isaia 60:4] vor profeți [fi vor învăța adevărul pe aceia din omenire care atunci nu îl vor cunoaște, Matei 25:35, 37, 40], bătrânii voștri [Vrednicii Bătrâni] vor visa vise [li se vor da revelații mai adânci, noi și inspirate, ca parte a unei «alte cărți a vieții», Apocalipsa 20:12], tinerii voștri [Vrednicii Tineri] vor avea viziuni” [li se vor da reprezentări inspirate mai puțin adânci, clarificând și elaborând pentru ei înșiși și pentru popor învățăturile Vechiului și Noului Testament, precum și cele ale „altei cărți a vieții”]. Astfel în Ioel 2:28, 29 se vorbește despre toate clasele din omenirea salvată asociate cu Planul lui Dumnezeu. Acestea, precum și îngerii căzuți pocăiți, vor constitui cele șapte [un număr perfect] clase din aceia pe care Cristos îi va izbăvi din păcat și condamnare la perfecțiune și viață veșnică în lucrarea Sa ca Salvator.

(6) 2 Timotei 2:20: „Într-o casă mare [casa mare a lui Aaron cel tipic – Leviticul 16:6; Numeri 17:2, 3; 3:6-9, 17-20 – era formată din fiii săi și cele trei clase tipice de leviți – chehatiții, merariții și gherșoniții; în mod corespunzător, în casa mare a Marelui nostru Preot sunt patru clase antitipice acestora] nu sunt numai vase de aur [Turma Mică, Maleahi 3:3] și de argint [Marea Mulțime, Maleahi 3:3, a se vedea comentariile bereene cu privire la Maleahi 3:3 și 2 Timotei 2:20], ci și de lemn [Vrednicii Bătrâni] și de pământ [Vrednicii Tineri, care împreună cu Vrednicii Bătrâni, pe parcursul Mileniului, vor fi membrii

umani ai casei lui Aaron cel antitipic, la fel cum au fost sau și sunt umani înainte de Mileniu]; și [pe lângă acestea] vase pentru onoare [acei restabiliți credincioși] și pentru dezonoare [caprele din veacul următor]”.

(7) Psalmul 72:3: „Munții vor aduce pace popoului, și dealurile mici prin dreptate”. Acest psalm întreg descrie domnia milenară a lui Cristos, ceea ce înseamnă că Ierusalimul simbolic va fi reședința guvernului (v. 16). Ierusalimul literal a fost construit pe doi munți, Sion și Moria, și pe două dealuri, Acra și Bezeta. Sion și Moria reprezintă respectiv faza cerească și pământescă a Regatului – adică pe Cristosul și Vrednicii Bătrâni drept cele două puteri superioare ale Regatului. (A se vedea v. 16, „vârful munților”, etc.) Acra și Bezeta reprezintă puterile tributare (subordonate) ale Regatului, adică Marea Mulțime și Vrednicii Tineri. (A se vedea comentariile bereene cu privire la „dealuri”.) După cum Moria a fost prima înălțime a Ierusalimului literal pe care urmau să construiască israeliții, tot așa Vrednicii Bătrâni au fost prima parte a Regatului care urma să fie dezvoltată. Și după cum Sion a fost a doua înălțime a cetății pe care urmau să construiască israeliții, tot așa Turma Mică a fost a doua parte a Regatului care urma să fie dezvoltată. După cum dealul Acra, unul dintre „dealurile mici”, a fost a treia înălțime a Ierusalimului pe care urmau să construiască israeliții, tot așa Marea Mulțime este a treia clasă dintre puterile Regatului (o putere subordonată) care urma să fie dezvoltată. Și după cum dealul Bezeta a fost a patra și ultima înălțime a Ierusalimului pe care urmau să construiască israeliții, tot așa Vrednicii Tineri sunt ultima dintre puterile Regatului (cealaltă putere subordonată) care urma să fie dezvoltată. Întreaga omenire este simbolizată prin părțile de vale ale Ierusalimului literal. Ideea acestui pasaj pare a fi că cele două faze ale Regatului, cooperând cu puterile subordonate ale Regatului (Marea Mulțime și Vrednicii Tineri), vor fi întrebuințate de către Iehova pentru a binecuvânta toată omenirea cu pace și prosperitate prin dreptate pe parcursul Mileniului.

(8) Înainte de a prezenta Scripturile referitoare la următorul punct, vrem să facem câteva explicații preliminare. Studenții Bibliei își vor aminti că în Umbrele Tabernacolului leviții sunt prezentați ca tipificând pe credincioșii îndreptățiți; că în F. [Vol. 6, Noua Creație, n.e.] ei sunt prezentați ca tipificând pe Vrednicii Bătrâni, Marea Mulțime etc., și că în Turnurile din 1907 încoace ei sunt prezentați ca tipificând pe Marea Mulțime. Aceste diferite antitipuri par să dea unele dificultăți prietenilor, ca și cum nu ar fi în armonie unele cu altele. Armonia dintre aceste diferite afirmații se va dovedi dacă vom împărți drept cuvântul adevărului, precum a și făcut Pastorul nostru, din punctul de vedere al Veacului Evanghelic, al Veacului Milenar și al Perioadei de Tranziție dintre ele. Noi înțelegem că toate cele trei

direcții de gândire date de către Pastorul nostru sunt corecte. Veacul Evanghelic își are grupul lui deosebit de leviți antitipici, pe cei credincioși îndreptățiți, cuprinzând și pe Vrednicii Tineri care devin și rămân astfel pe parcursul Perioadei de Tranziție; Veacul Milenar își are grupul lui deosebit de leviți, Vrednicii Bătrâni, Marea Mulțime și Vrednicii Tineri; și perioada care formează tranziția dintre aceste două Veacuri, adică Secerișul și mai ales perioada Epifaniei, își are grupul ei deosebit de leviți, adică Marea Mulțime. De aici trebuie să înțelegem că aceste trei grupuri de leviți antitipici nu se contrazic unele cu altele. Nu trebuie însă să le confundăm unele cu altele. Dacă limităm fiecare grup la perioada lui deosebită de timp așa cum s-a prezentat mai sus, și ne amintim că leviții din Veacul Evanghelic trec peste Perioada de Seceriș, din cauza suprapunerii celor două Veacuri, se va găsi că acestea se armonizează unele cu altele. Nu trebuie să se considere neobișnuit faptul că leviții tipici reprezintă diferite grupuri de antitipuri. Astfel de lucruri sunt frecvente în Scripturi, adică Samson, Iosua, David etc., sunt tipuri ale diferitelor serii de antitipuri. Întrebuințând un tip pentru a reprezenta diferite antitipuri, Iehova Își arată înțelepciunea Sa cea de multe feluri.

(9) În fiecare dintre aceste trei perioade trebuie să înțelegem că leviții antitipici sunt compuși din trei grupuri, chehațiți, merariți și gherșoniți. În timpul Perioadei de Tranziție, acești leviți, îndreptățiți de probă, care nu se vor consacra, își vor pierde îndreptățirea de probă, adică vor înceta să mai fie leviți de probă și vor fi scoși afară din Curte; pe când aceia care se consacră, Vrednicii Tineri, își păstrează îndreptățirea de probă și rămân în Curte ca și leviți ai Veacului Evanghelic compuși din trei grupuri, chehațiți, merariți și gherșoniți, *pe toată Perioada de Tranziție*. În plus, Marea Mulțime, în decursul acestei Perioade de Tranziție, devine leviți compuși din trei grupuri, chehațiți, merariți și gherșoniți. Dar trebuie să ținem cont de faptul că leviții de tranziție ai Marii Mulțimi sunt diferiți de Vrednicii Tineri ca și leviți stăruitori ai Veacului Evanghelic în timpul de tranziție. Cu excepția Vrednicilor Tineri buni, cele trei grupuri din fiecare clasă sunt asociate separat unele cu altele; și astfel sunt din grupurile corespunzătoare din fiecare din aceste două clase, adică acei Vrednici Tineri care sunt asociați cu leviții chehațiți de tranziție (ai Marii Mulțimi), adică adepții olsoniți, sturgeonși etc., sunt leviți chehațiți din Vrednicii Tineri (ai Veacului Evanghelic); acei Vrednici Tineri care sunt asociați cu leviții merariți de tranziție (ai Marii Mulțimi), adică adepții Societății de aderenți etc., sunt leviți merariți din Vrednicii Tineri (ai Veacului Evanghelic); și acei Vrednici Tineri care sunt asociați cu leviții gherșoniți de tranziție (ai Marii Mulțimi), adică adepții Instituției Biblice Pastorale (P.B.I.) de aderenți etc., sunt leviți gherșoniți din Vrednicii Tineri (ai Veacului Evanghelic).

(10) Numeri 3:6-8; 1:49-54; 3:23, 29, 35, 40-51; Evrei 12:23 dovedesc că cele trei grupuri de leviți, *ca și tipuri ale leviților milenari, împreună* cu familia lui Aaron, tipifică Biserica întâilor născuți din Veacul Milenar și nu din cel Evanghelic, ca și slujitori ai lui Iehova într-un sens deosebit. Preoții reprezintă pe Turma Mică; și din punctul de vedere al leviților milenari chehațiții reprezintă pe Vrednicii Bătrâni; merariții reprezintă pe Marea Mulțime; și gherșoniții reprezintă pe Vrednicii Tineri. (A se vedea F.128, 129.) Se va observa că afirmația de la pagina 129 cu privire la familia lui Gherșon este aceea că ea reprezintă „omenirea salvată”. De sigur, aceasta era cea mai bună explicație ce se putea da atunci. Adevărul clar referitor la „Vrednicii Tineri” ne fiind convenit înainte de Epifanie, vedem că gherșoniții milenari ca și clasă nu puteau fi înțeleși atunci ca tip. Dar când luăm în considerare faptul că gherșoniții tipici erau (1) socotiți ca parte a întâilor născuți (Numeri 3:12-17, 45), și (2) mai mult, erau separați (Numeri 1:49-53) de „israeliții” pentru slujba din Tabernacol, de care „israeliții” nu trebuiau să se apropie pentru slujire (v.51), putem vedea cu ușurință că ei sunt un tip pentru Mileniu, o parte a Bisericii întâilor născuți din Veacul Milenar și nu din cel Evanghelic, dar nu „lumea salvată”. Faptul că „Servitorul acela” nu a putut vedea aceasta în niciun sens nu este spre o denigrare a sa, nu mai mult decât nu a fost spre o denigrare a lui Isus că nu putea ști, atâta vreme cât era în trup, timpul Zilei de judecată. Nimeni nu poate vedea Adevărul înainte de vreme; și explicații ale Scripturilor înainte de a fi convenite sunt inevitabil necesare, iar când le vine timpul primesc unele potriviri. Precum toate trei clase de leviți li s-au dat lui Aaron și fiilor lui în slujba (1) Tabernacolului și (2) poporului (Numeri 3:6-8); tot așa Vrednicii Bătrâni, Marea Mulțime și Vrednicii Tineri le vor fi dați lui Aaron cel antitipic și fiilor lui pentru (1) a-i sluji pe ei și (2) a servi poporul, întreaga omenire; și întrucât tuturor celor trei clase de leviți li s-au dat așezări deosebite în jurul Tabernacolului (Numeri 3:23, 29, 35), separate și distincte de ale „israeliților” din celelalte seminții, aceste trei clase tipifică trei clase separate și distincte de restul omenirii, care este tipificată prin „israeliții”.

(11) Isaia 60:13: „Gloria Libanului [Liban înseamnă *alb*, iar copacii săi veșnic verzi, gloria Libanului, îi reprezintă pe cei dreți în calitate de leviți antitipici, Psalmul 92:12, 13] va veni la tine [leviții antitipici vor fi aduși la Cristos și Biserică, Numeri 3:6-9], bradul [Vrednicii Bătrâni], pinul [Marea Mulțime] și merisorul [Vrednicii Tineri] împreună [îndeplinind un serviciu cooperativ], pentru a înfrumuseța locul sanctuarului Meu” – una din lucrările levitice (Numeri 3:6-9) era să înfrumusețeze sanctuarul Domnului.

(12) Daniel 3: În acest capitol se dă o relatare despre experiența celor trei tineri evrei – Șadrac, *regal*; Meșac, *oaspete*; și Abednego, *slujitor al profetului*. Z' 15, 260, paragrafele 9 și 10 explică precum că chipul tipifică militarismul, la care poporul lui Dumnezeu la sfârșitul Veacului nu se va apleca; iar Z 1899, 170 paragrafele 3 și 7 explică că chipul tipifică bisericismul – Fiara și Chipul ei – la care poporul lui Dumnezeu la sfârșitul Veacului nu se va apleca. Ambele aplicări sunt rezonabile, și noi credem că sunt corecte. Nu este întâmplător faptul că poporul lui Dumnezeu care refuză să se închine militarismului și bisericismului la sfârșitul Veacului, să fie reprezentat prin cei *trei* tineri evrei care refuză să se închine Chipului de aur. Evident acești trei tineri reprezintă trei clase – Turma Mică, Marea Mulțime și Vrednicii Tineri – aceia care trebuie să facă față spiritului militarismului, papismului și federaționalismului, și care refuză să li se închine, deși prin această conduită sunt expuși la mari suferințe. Numărul tinerilor evrei nu numai că sugerează aceste trei clase ca coexistând la sfârșitul Veacului, dar și numele lor sunt semnificative pentru același gând: Șadrac, *regal*, ne amintește de preoțimea regală (1 Petru 2:9); Meșac, *oaspete*, ne amintește de aceia care sunt invitați să fie oaspeți la cina nunții Mielului, o lucrare din Epifanie (Apocalipsa 19:9); Abednego, *slujitor al profetului*, ar părea să sugereze o altă clasă, separată de celelalte, și dedicată în mod special purtătorilor de cuvânt ai lui Dumnezeu.

(13) 2 Regi 2:9, 10: „Și Elisei a zis: Te rog, să fie o măsură dublă din spiritul tău peste mine. Iar el [Ilie] a zis: ... așa îți va fi”. Că este ceva în neregulă cu traducerea, „o măsură dublă din spiritul tău”, este evident din faptul că Domnul nu va da de două ori mai mult din Spiritul Său altora decât Turmei Sale Mici credincioase, căreia dintre toate creaturile Sale El îi dă cea mai mare măsură din Spiritul Său. Expresia *pe șenayim* tradusă aici „măsură dublă”, apare în doar alte două pasaje din Vechiul Testament – Zaharia 13:8; Deuteronom 21:17. În primul pasaj este tradus „două părți”; adică două clase, Turma Mică și Marea Mulțime (a se vedea comentariile bereene); în ultimul pasaj, la fel ca și în 2 Regi 2:9, este tradus „parte dublă”. Această traducere este evident incorectă; pentru că dacă, de exemplu, un tată în Israel avea cinci fii, el nu împărțea moștenirea în șase părți egale, și să dea două părți întâiului-născut, și câte o parte la fiecare dintre ceilalți patru fii; căci de obicei întâiul-născut primea cea mai mare parte din moștenire, și aceea în mod legal, ca și acum de exemplu printre nobilimea din Britania etc. Următoarele aveau loc în Israel în cazul întâilor-născuți ai lui Israel: Ei formau două clase; aceștia, la moartea tatălui lor, deveneau capii familiilor lor, adică ei deveneau tații familiilor; și rămăneau de asemenea și fii. Aceste două relații, care îi consti-

tuie pe întâii-născuți în calitate de două clase, pare să se înțeleagă prin expresia *pe șenayim* din Deuteronom 21:17. Astfel vedem în aceste două pasaje, singurele din Scriptură în afară de 2 Regi 2:9, unde apare expresia *pe șenayim*, că înseamnă două clase. Și aceasta pare să fie semnificația ei din 2 Regi 2:9: „Fie pentru mine două clase [acționând] în spiritul tău” [puterea, adică în funcție ca și purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu pentru Israel].

(14) Suntem familiari cu faptul că „Servitorul acela” a învățat că Elisei tipifică pe Marea Mulțime și pe Vrednicii Bătrâni, adică două clase. În conformitate cu 2 Regi 2:9 redat cum se cuvine se învață gândul că Elisei tipifică două clase. Suntem de asemenea conștienți de faptul că „Servitorul acela”² a învățat că acei Consacrați Neconcepuți care vor fi credincioși, în Veacul următor vor fi asociați în răsplată și funcție cu Vrednicii Bătrâni (F.156, paragrafele 1, 2; Z' 11, 181, paragrafele 5-10; Z' 15, 269, paragrafele 11, 12; Cartea de Întrebări 151, 152). Acest gând al său ne dă legătura pentru a interpreta pe deplin acest mesaj. De sigur că în antitipul din 2 Regi 2:9, 10 Vrednicii Bătrâni nu au luat parte; fiindcă aceste versete s-au împlinit antitipic după 16 septembrie 1914 și înainte de 27 iunie 1917, pe când încă Vrednicii Bătrâni nu erau aduși din mormânt. Cum am putea atunci să interpretăm faptele în armonie cu această scriptură? Noi răspundem: Ei erau prezenți și vorbeau *în mod reprezentativ* în asociații lor, „Vrednicii Tineri”; după cum ei vor mai lua parte *în mod reprezentativ* în aceștia la celelalte antitipuri ale faptelor lui Elisei, toate acestea tipificând lucruri care se vor întâmpla înainte ca Vrednicii Bătrâni să se întorcă din morți, chiar dacă ne-am putea aștepta la o a doua împlinire, după întoarcerea Vrednicilor Bătrâni. Astfel văzut, recunoaștem că 2 Regi 2:9, 10 ne învață că Vrednicii Tineri participă împreună cu Marea Mulțime în a fi purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu către Israelul nominal spiritual – se împărtășesc de puterile simbolizate prin mantaua lui Ilie. Cele șapte linii de gândire scripturală de mai sus dovedesc că la sfârșitul Veacului Evanghelic și în Veacul Milenar există o clasă care este separată și distinctă de Turma Mică, Marea Mulțime, Vrednicii Bătrâni și clasa restabilirii; o clasă credincioasă lui Dumnezeu în timp ce Satan, păcatul și moartea stăpânesc peste pământ; și mai apoi asociată cu Turma Mică, Vrednicii Bătrâni și Marea Mulțime în binecuvântarea întregii omeniri, clasa restabilirii. Prin urmare tragem concluzia că Vrednicii Tineri sunt acei frați credincioși care, consacându-se de la 1881, nu sunt concepuți de spirit.

LUCRAREA LOR ACTUALĂ

(15) Care este lucrarea actuală a Vrednicilor Tineri? Mai sus am văzut că Vrednicii Tineri în calitate de leviți ai Veacului Evanghelic, în Perioada de Tranziție sunt formați din chehatiți, merariți

² Matei 24:46, n.e.

și gherșoniți, tot așa cum Marea Mulțime în calitate de leviți de tranziție este formată din chehatiți, merariți și gherșoniți de tranziție; de asemenea s-a sugerat mai sus (având în vedere că Elisei tipifică pe ambele aceste clase, cel puțin în ceea ce privește pe adeptii Societății partizane, 2 Regi 2:9) că chehatiții fiecăreia dintre aceste două clase, merariții fiecăreia dintre aceste două clase și gherșoniții fiecăreia dintre aceste două clase lucrează împreună individual. Cu excepția cazului în care Domnul i-ar separa pe leviții Vrednici Tineri ai Veacului Evanghelic în cele trei grupuri ale lor de grupurile corespunzătoare ale leviților de tranziție (ai Marii Mulțimi), lucrarea celor dintâi în cele trei grupuri ale lor ar părea să fie de a coopera individual cu cele trei grupuri corespunzătoare ale celor din urmă, *în măsura în care cei din urmă lucrează în conformitate cu învățăturile, aranjamentele, Statutul și Testamentul* (chehatiții fiind scutiți de la obligațiile corporatiste ale Satutului și Testamentului, ne având care simbolice, Leviticul 7:9), *pe care Domnul le-a dat prin „Servitorul acela”*. Leviții buni din ambele clase în timpul Perioadei de Tranziție se vor amesteca mai mult sau mai puțin printre preoți, și vor face o lucrare care va fi de mare ajutor pentru preoți. Având în vedere aceste condiții, în mintea fiecăruia dintre Vrednicii Tineri credincioși vor apărea întrebările: „Ce ar trebui să fac în serviciul Domnului? Și cu care grup din poporul Domnului ar trebui să mă asociez?” Noi nu cunoaștem un răspuns mai bun de dat la această întrebare decât acela ca fiecare să caute să facă cu credincioșie ceea ce el crede că este voia Domnului pentru el; și să se asocieze cu acel grup din poporul Domnului pe principiile și procedeele căruia le poate aproba. Aceasta va îndruma pe fiecare la grupul și lucrarea lui potrivite în timpul acesta.

(16) Din faptul că gherșoniții aveau în grijă toate perdelele și învelitorile Tabernacolului, cu excepția vălului al doilea, inclusiv poarta Curții, cu funiile lor (Numeri 3:25-27; 4:21-28), s-ar părea că slujirea milenară a Vrednicilor Tineri va fi în mod deosebit de a învăța și de a pune în practică pentru popor doctrinele îndreptării și consacrării, cu anumite aspecte limitate ale adevărilor implicate în aceste două linii de gândire, adică, anumite aspecte ale adevărilor referitoare la păcat, dreptate, pocăință, credință, consacrare, ascultare, jertfele pentru păcat, Marele Preot, Preoții Subordonați, haruri etc., împreună cu explicarea Scripturilor corespunzătoare ca texte doveditoare ale acestor adevăruri, și ca texte de combatere împotriva erorilor asupra acestor subiecte. Ca și antitip al dealului Bezeta din Ierusalim, s-ar părea că Vrednicii Tineri vor învăța lucruri referitoare la Regat, și vor exercita unele puteri subordonate pentru Regat. Detaliile despre misiunea lor prezentă și viitoare trebuie lăsate pentru o analiză ulterioară.

RĂSPĂLĂȚILE LOR, DIN MILENIU ȘI DE DUPĂ MILENIU

(17) Ceva cu privire la răsplățile Vrednicilor Tineri: Noi înțelegem că ei vor fi răsplățiți în asocieră cu Vrednicii Bătrâni. Atributele Divine în relație cu părțile pământești ale Legământului întărit prin Jurământ, precum și pasajele specifice par să dovedească că aceasta este adevărat despre ei.

(18) Mai întâi vom raționa din Atributele Divine în relația lor cu părțile pământești ale Legământului întărit prin jurământ în împărțirea răsplăților celor care cu credincioșie îl slujesc pe Dumnezeu pe când predomină păcatul, adică unora „care sunt de credința lui Avraam”. În planul Domnului Înțelepciunea Sa a aranjat, și Puterea, Dreptatea și Iubirea Lui vor coopera pentru a da în Mileniu Vrednicilor Bătrâni calitatea de prinți ca răsplată (Psalmul 45:16; Isaia 32:1; Galateni 3:6-9), care (înainte ca meritul răscumpărării să fie disponibil pentru atribuire, Matei 11:11-13; Evrei 2:3, și chemarea generală la natura divină și la moștenire împreună cu Cristos să înceapă) au fost credincioși lui Dumnezeu în mijlocul condițiilor foarte dificile din cauza predominării și stăpânirii lui Satan, a păcatului, erorii și morții printre oameni. Așadar, noi raționăm că atributele divine vor aranja o răsplată asemănătoare pentru Vrednicii Tineri în Mileniu pentru o credincioșie asemănătoare față de Dumnezeu (după ce atribuirea meritului răscumpărării nu a mai fost disponibilă pentru acești anumiți consacrați, și chemarea generală la natura divină și moștenire împreună cu Cristos a încetat, dar înainte de a se face aplicarea meritului răscumpărării și a se stabili Regatul lui Dumnezeu printre oameni) în mijlocul condițiilor foarte dificile din cauza predominării și stăpânirii lui Satan, a păcatului, erorii și morții printre oameni. Raționamentul este foarte evident; ambele clase arată același spirit de credincioșie în mijlocul acelorași condiții grele sub dezavantajul de a nu mai fi disponibil meritul răscumpărării în folosul lor. Statornicia caracterului sfânt al lui Dumnezeu în vederea jurământului Său pentru *întreaga* clasă a credinței garantează o răsplată asemănătoare pentru aceia care au fost credincioși în mod asemănător în condiții dificile asemănătoare și care au fost supuși unui dezavantaj asemănător a unei indisponibilități asemănătoare a meritului răscumpărării în beneficiul lor (Geneza 22:16-18; Galateni 3:6-9; Romani 4:16).

(19) Ioel 2:28 arată că măsura lor de Spirit le va permite să aibă revelații speciale sub formă de viziuni.

(20) 2 Timotei 2:20 dovedește că fiind parte a casei celor credincioși ei vor fi întrebuințați în mod onorabil, și pe pământ vor fi următorii după Vrednicii Bătrâni în familia lui Cristos.

(21) Psalmul 72:3 arată că împreună cu Marea Mulțime ei vor fi Nobili în Regatul lui Dumnezeu, în care Cristosul vor fi Regii iar Vrednicii Bătrâni vor fi Prinții.

(22) Isaia 60:13 dovedește că ei vor primi ca răsplată perfecțiunea naturii umane, astfel având parte în „învierea celor drepti” împreună cu Turma Mică, Marea Mulțime și Vrednicii Bătrâni (Luca 14:14), și în „învierea mai bună” împreună cu Vrednicii Bătrâni (Evrei 11:35).

(23) Numeri 3:40-51 comparat cu Evrei 12:23 („Judecătorul [Răsplătitorul] tuturor [celor concepuți de spirit], și de asemenea al oamenilor drepti desăvârșiți în dispozițiile lor”, I.V.), dovedește că ei vor fi o parte a Bisericii celor întâi-născuți din Veacul Milenar și nu a celei din Veacul Evanghelic, și ca atare vor fi onorați cu privilegiul de a sluji lui Cristos și Bisericii în interesele omenirii ca și învățători ai poporului, de care însă vor fi separați și distincți.

(24) 2 Regi 2:9, 10: Ca parte a lui Elisei cel antitipic ei vor fi privilegiați să participe în multe lucrări de restabilire, deoarece multe lucruri pe care le vor face înainte de a intra în răsplata lor se vor repeta după „învierea mai bună”, de exemplu trezirea fiului sunamitei, vindecarea leprei lui Naaman etc. Astfel răsplata lor va fi glorioasă pe parcursul Mileniului.

(25) Dar deplinătatea răsplății lor va veni după Mileniu, atunci când ei, împreună cu Vrednicii Bătrâni, vor fi schimbați din ființe umane în ființe spirituale. Z³ 13, 52, 53 dovedește, de exemplu, că prin faptul că sunt întâi-născuți și leviți antitipici fără moștenire în țară, Vrednicii Bătrâni vor fi făcuți ființe spirituale după lucrarea lor milenară. Unele dintre aceste argumente dovedesc aceasta despre Vrednicii Tineri în aceeași măsură ca și despre Vrednicii Bătrâni. Domnul a binevoit ca în 1905 să ne acorde privilegiul de a ne afla la Casa Bibliei din Allegheny, când pentru prima dată „Servitorul acela” a anunțat că s-ar părea că Vrednicii Bătrâni vor fi făcuți ființe spirituale după Timpurile de Restabilire. El a spus că amplasarea corturilor chehatiților, ca și în cazul celor ale anumitor amrași (Moise, Aaron și familia sa, dar nu și familia lui Moise, 1 Cronici 23:13-15), și ale celor ale merariților lângă Tabernacol, separate și distincte de corturile „israeliților”, pare să dovedească că Vrednicii Bătrâni ar deveni spirituali după Mileniu. Având în minte ideea din F.129 cu privire la gherșoniți că reprezintă „omenirea salvată”, l-am întrebat dacă acel raționament nu ar dovedi că toată lumea salvată ar deveni spirituală, și că acest pământ nu ar fi casa eternă a omului? După ceva discuție „Servitorul acela” a abandonat chestiunea și nu a mai adus-o în atenție timp de câțiva ani, când iarăși a învățat că Vrednicii Bătrâni ar deveni spirituali. Pentru prima dată, în 1909, a apărut ceva în „Turn” sugerând că Vrednicii Bătrâni vor deveni spirituali; iar în ³Z 13, 52, 53, începând cu coloana 1, paragraful 2, împlinind o promisiune pe care o făcuse Bisericii cu câțiva ani înainte, și anume că cândva va da dovadă scripturală pentru schimbarea de

natură a Vrednicilor Bătrâni, el a dat o serie de dovezi cu privire la acel subiect. Noi îi îndrumăm pe cititorii noștri la acel Turn, cerându-le dacă îl au, să citească din el articolul la care ne referim înainte de a continua acest articol.

(26) Este rezonabil și scriptural de a aștepta pentru Vrednicii Tineri, precum și pentru Vrednicii Bătrâni, că în cele din urmă ei vor primi o răsplată mai mare decât ar putea avea pe acest pământ. Atât Vrednicii Bătrâni cât și cei Tineri ar fi veșnic degradați în loc de a fi veșnic răsplățiți pentru serviciul și suferința lor din Mileniu pentru lume, și pentru serviciul lor de după Mileniu pentru cei credincioși din lume și pentru suferința lor pentru dreptate de după Mileniu din partea clasei morții a doua, dacă ar rămâne pentru totdeauna pe pământ; căci deoarece toate ființele umane găsite vrednice de viață veșnică de atunci încolo vor fi egale (Matei 25:34; Apocalipsa 21:24), ar urma că Vrednicii Tineri precum și cei Bătrâni, fiind superiori în Mileniu, ar fi *degradați* să fie etern egali omenirii, dacă ca și ființe umane ar rămâne în etern pe acest pământ. Astfel Dumnezeu nu numai că nu le-ar da nicio răsplată pentru serviciul și suferința lor din Mileniu și de după Mileniu, dar după Mileniu nu le-ar da mai mult decât le va da aceluia care nu L-au slujit, ci au slujit lui Satan, păcatului, erorii și morții în decursul perioadei în care acestea predominau și stăpâneau printre oameni. Atributele divine nu răsplătesc astfel de credincioșie prin degradare eternă. Prin urmare noi nu ne așteptăm ca Vrednicii Tineri și cei Bătrâni să rămână pe pământ printre stările și asocierile umane, adică să rămână umani.

(27) Se pare că atributele divine îi vor răsplăti cu mult mai presus de omenire pentru serviciul și suferințele lor din Mileniu și de după Mileniu, care vor fi cu mult mai mari decât cele ale lumii salvate. Acest lucru, combinat cu punctul precedent, dovedește că ei vor fi făcuți superiori ființelor umane.

(28) Evrei 12:23 (comparat cu Exodul 12:11-13, 21-23, 27; 13:1, 2, 11-15; Numeri 3:40-51) dovedește că numele (dispoziția și natura) tuturor întâilor născuți sunt scrise în cer, adică toți în cele din urmă vor dezvolta dispoziții spirituale, vor dobândi corpuri spirituale, și astfel vor avea o moștenire spirituală. Numeri 3:40-51 dovedește că gherșoniții, împreună cu chehatiții și merariții, au fost luați în locul întâilor-născuți din Israel; așadar primii, tipificându-i pe Vrednicii Tineri, sunt incluși în numărul Bisericii celor întâi-născuți din Veacul Milenar și nu a celei din Veacul Evanghelic, ale căror nume sunt scrise în cer, adică Vrednicii Tineri vor dezvolta dispoziții spirituale și vor dobândi corpuri și moșteniri spirituale.

(29) Numeri 18:20, 23, 24 dovedește că nici preoții nici leviții nu au avut vreo moștenire în țară. Aceasta, de sigur, îi include pe gherșoniți precum și pe preoți, pe chehatiți și pe merariți. Întrucât „Servitorul acela” implică în articolul menționat mai sus

³V.D.M. Vol. 20, Nr.3, pag. 1451-1454, n.e.

că a nu avea nicio moștenire în țară tipică că anti-tipurile acestor patru clase de descendenți ai lui Levi nu vor avea o moștenire pământească ci una cerească, adică dispoziții, corpuri, case cerești etc. De aceea Vrednicii Tineri, ca și antitipuri ai gherșoniților, vor deveni ființe spirituale.

(30) Numeri 3:23: Amplasarea gherșoniților fiind separată și distinctă de amplasarea celor douăsprezece seminții ale „israeliților”, ar tipifica pentru Vrednicii Tineri o moștenire spirituală; la fel ca și amplasarea chehatiților (Numeri 3:29) și a merariților (Numeri 3:35) și a preoților (Numeri 3:38), toate separate și distincte de amplasarea celor douăsprezece seminții ale „israeliților”, lumii, ar tipifica moșteniri spirituale pentru Vrednicii Bătrâni, Marea Mulțime și Turma Mică.

(31) Evrei 7:1-10: A da zeciuieli în conformitate cu acest pasaj simbolizează a recunoaște inferioritatea și supunerea cuiva față de cel căruia i se dau zeciuielile. Și deoarece „cele patru familii distincte ale leviților pot reprezenta în mod potrivit patru clase distincte ale omenirii îndreptățite când reconcilierea va fi completă – sfinții” etc. (F.128), tipul (din Numeri 18:21, 24) pare să dovedească că omenirea va fi inferioară și supusă Vrednicilor Bătrâni, Marii Mulțimi și Vrednicilor Tineri; iar tipul (din Numeri 18:25-32) pare să dovedească că aceste trei clase la rândul lor vor fi inferioare și supuse Turmei Mici. Întrucât Vrednicii Tineri, precum și ceilalți, vor primi pentru totdeauna zeciuieli de la omenirea salvată, și întrucât toți pe pământ ca și regi (Matei 25:34; Apocalipsa 21:24) vor fi egali unul cu altul, urmează că Vrednicii Tineri vor avea o moștenire mai mare decât una umană pe acest pământ, adică o dispoziție, natură, locuință cerească.

(32) Apocalipsa 20:9: Înainte de a sugera acest verset ca pe o dovadă probabilă că Vrednicii Tineri vor fi făcuți spirituali, cităm din Z '13, 53, coloana 1, paragrafele 1-4, pentru a dovedi că cuvintele tipărite cu caractere cursive conțin un principiu care demonstrează că prin termenul „Tabăra Sfinților” se are în vedere pe Vrednicii Tineri, și că termenul „Cetatea Preaiubită” aici se aplică la Vrednicii Bătrâni *ca și reprezentanții ai Cetății Preaiubite, Biserica Glorificată*. Citatul din Turnul la care ne referim este după cum urmează:

(33) „Același gând [că Vrednicii Bătrâni vor deveni spirituali] pare să fie ilustrat în Apocalipsa. La sfârșitul celor o mie de ani Satan va fi dezlegat pentru a merge să încerce pe oamenii care vor fi pe pământ, ca să se arate în ce măsură inimile lor îi sunt loiale lui Dumnezeu și principiilor dreptății. Rezultatul acestei probe va fi acela că unii vor cădea (Apocalipsa 20:7-10). Citim: «Și au urcat peste lărgimea pământului și au încercuit tabăra sfinților și preaiubita cetate; dar a coborât foc de la Dumnezeu din cer și i-a mistuit» (Apocalipsa 20:9). «Cetatea preaiubită» este Noul

Ierusalim; Biserica în glorie, nu Biserica în carne. Răzvrătirea atârțată de Satan va fi nu numai împotriva Prinților pământești, ci și împotriva Cristosului.

(34) „La acel timp, fiind ajunși la perfecțiunea organismului și a puterilor, oamenii se vor afirma *astfel mergând să înconjoare tabăra sfinților* [«și preaiubita cetate», care în text este de asemenea amintită ca fiind înconjurată]. *Că nu se poate referi la Biserica este evident din faptul că ființele umane nu pot ataca forța nevăzută a ființelor spirituale, precum Biserica atunci va fi*. Întocmai cum în Marea Britanie oamenii au mers la parlament pentru a protesta, tot așa grupul răzvrătit din omenire va protesta împotriva Prinților lor credincioși. Ne imaginăm că îi auzim spunând: «Este timpul ca acest guvern să ne fie predat nouă. Protestăm împotriva rămânerii voastre la putere». În răzvrătirea împotriva fazei pământești a Regatului lui Mesia, totuși ei se vor răzvrăti împotriva Domnului. În consecință îi va surprinde judecata divină – «foc din cer».

(35) „Deoarece această răzvrătire va avea loc la sfârșitul Veacului Milenar, și întrucât omenirea la acel timp va fi atinsă perfecțiunea; de aceea această separare a Vrednicilor Bătrâni de restul lumii pare să implice că Dumnezeu are un scop special față de ei. *Termenul tabără în sine implică că starea sau aranjamentul lor este numai temporar, și că Dumnezeu are ceva mai bun în păstrare pentru ei*”.

(36) Să observăm cu atenție prima serie de cuvinte de mai sus care sunt tipărite cu caractere cursive și cuvintele care sunt în mijlocul lor în paranteze. Dacă expresia „au înconjurat Tabăra Sfinților” dovedește că prin „Tabăra Sfinților” nu se poate face referire la Biserica, din cauza „că ființele umane nu pot ataca forța nevăzută a ființelor spirituale, cum Biserica atunci va fi”, din aceeași cauză urmează că expresia „au înconjurat ... Cetatea Preaiubită” nu se poate referi la Biserica, deși această expresie ar sugera în mod obișnuit Biserica glorificată. Mai degrabă s-ar părea că prin expresia „Cetatea Preaiubită” aici se face referire la Vrednicii Bătrâni *ca reprezentanții vizibili ai Preaiubitei Cetăți invizibile ca atare*. Dacă acest lucru este adevărat, atunci „Tabăra Sfinților” ar fi o altă clasă, și anume Vrednicii Tineri, împotriva cărei puteri subordonate clasa caprelor se va răzvrăti după ce Satan va fi dezlegat; și prin urmare exprimarea cu caractere cursive de la sfârșitul citatului ar dovedi că Vrednicii Tineri vor deveni spirituali. Nu era timpul să se înțeleagă aceasta atunci când „Servitorul acela” a scris articolul, nimeni nu putea vedea aceasta atunci, deși afirmația lui ne dă indiciul pentru înțelegerea corectă a pasajului.

(37) Cele de mai sus, nădăjduim, vor fi suficiente pentru a ne permite să îi recunoaștem și să luăm poziția corectă față de Vrednicii Tineri. Tatăl ceresc și Domnul ceresc să îi binecuvânteze din belșug în locul și serviciul lor!

ARTICOLUL, «VREDNICII — DIN VECHIME ȘI MODERNI» EXAMINAT

(38) Mulți dintre corespondenții noștri ne-au atras atenția la un articol intitulat: „Vrednicii — din Vechime și Moderni” din Z '20, 21-28, și ne-au cerut să ne exprimăm părerea. Această cerere ne-a determinat să examinăm aici învățăturile din Z '20, 21-28. Simțim că avem toată libertatea să o facem, deoarece Turnul numește subiectul „o chestiune deschisă”. Articolul începe după cum urmează: „Întrebare: Învăță Scripturile că la acest timp Domnul dezvoltă o clasă care poate fi pe bună dreptate desemnată ca o «clasă modernă de vrednici [Tineri]?» S-a discutat mult despre întrebarea de mai sus, și socotim că este necesar și potrivit ca Turnul de Veghere acum [caracterele cursive ne aparțin] să o considere”. Impresia vădită dată de acest citat este aceea că Turnul nu analizase mai înainte acest subiect. Această impresie este neadevărată, deoarece subiectul fusese prezentat destul de corect în Z '18, 355-357, împreună cu citate de sub pana „Servitorului acela”. Însă cele două articole se contrazic în mod categoric unul cu altul, cel din Z '18, 355-357 afirmând clar, iar cel din Z '20, 21-28 negând absolut gândul scumpului nostru Pastor că cei care se consacră și se adevăresc credincioși în intervalul dintre încheierea Chemării Generale în 1881 și inaugurarea fazei pământeste a Regatului și negăsind coroane disponibile pentru ei înșiși, să devină asociați în răsplată și serviciu în Regat împreună cu Vrednicii Bătrâni. (F.156, paragrafele 1 și 2; Z '11, 181, paragrafele 5-10; Z '15, 269, paragrafele 6, 7, 11, 12; Cartea de Întrebări, pp. 151, 152.) Ni s-ar părea că aceia care cred că Societatea este „canalul” pentru a da preoților hrană la timp trebuie să fie nedumeriți de acesta precum și de alte puncte contradictorii care au apărut în Turn pe parcursul ultimilor douăzeci și unu de ani.

O ANALIZĂ A ARTICOLULUI

(39) Întrebarea pe care o avem înaintea pentru discuție nu este un subiect de importanță relativ minoră, cum ar fi interpretări diferite la versete separate, toate interpretările de acest fel fiind în armonie cu Planul general; ci este o întrebare *doctrinară*, și una nu de mică importanță, afectând în realitate starea a mii de oameni care sunt acum consacrați, și aceea a sutelor de mii care încă se vor consacra. În folosul acelor care poate nu au citit articolul în curs de examinare dăm următoarea analiză scurtă a lui. Întâi el stabilește trei cerințe pe care Domnul le face înainte de a se putea obține aprobarea Sa: (1) credința care duce la îndreptățire, (2) consacrare, (3) credincioșie în mijlocul încercărilor aplicate divin. Al doilea, el respinge afirmația că oamenii neconsacrați care sunt interesați, și într-o oarecare măsură servesc Adevărul trebuie să fie asociați în răsplată și serviciu cu Vrednicii Bătrâni. Al treilea, el respinge ideea că următoarele pasaje învață că va exista o clasă de Vrednici (Tineri) Moderni:

(1) Țefania 2:3; (2) Psalmul 41:1, 2; (3) Zaharia 13:8, 9; (4) Amos 9:13; (5) Matei 8:11; (6) Ioan 8:51. Al patrulea, el citează și explică parțial, iar apoi respinge totalmente vederea Pastorului nostru asupra subiectului precum s-a declarat în F.156, paragrafele 1, 2 și Z '15, 269, coloana 2, paragrafele 6, 7 etc. Al cincilea, el prezintă afirmația că doctrina despre Vrednicii (Tineri) Moderni precum s-a învățat în referințele anterioare din scrierile „Servitorului acela” contrazice doctrinele despre răscumpărare, Avocat și Mijlocitor, Legămintele și însărcinarea Bisericii. Suntem bucuroși să ne exprimăm cordial acordul cu unele dintre aceste atitudini; dar Scripturile și expunerile „bine argumentate” ale „Servitorului acela” ne obligă să ne exprimăm dezacordul față de altele. Firește, nu suntem siguri cine este autorul articolului; însă stilul, modul de raționament și eroarea fundamentală, negarea îndreptățirii de probă așa cum funcționează acum, sunt ale lui J.F.R. [Joseph Franklin Rutherford, n.e.] În orice caz, fiind unul dintre editorii Turnului la sediul central, fără îndoială că a aprobat articolul.

PUNCTE DE ACORD

(40) Începem mai întâi cu sarcina plăcută de a ne exprima acordul cu afirmația articolului că acei prieteni care acceptă Adevărul și care îi fac un oarecare serviciu, dar nu se consacră, nu trebuie să fie asociați ai Vrednicilor Bătrâni în răsplată și serviciu în Mileniu. Iar motivul din care nu vor fi astfel este din cauza că nu au un caracter asemenea Vrednicilor Bătrâni. Pentru a fi asociații din Mileniu ai celor din urmă, acești oameni trebuie să exercite același fel de credință justificatoare, același fel de consacrare față de Domnul, și același fel de credincioșie în mijlocul încercărilor asemănătoare cu ale lor. Prin urmare, indiferent de relația pe care unii o pot avea cu Adevărul și poporul Adevărului, dacă ei nu fac cele trei lucruri pe care le-au făcut Vrednicii Bătrâni, ei nu vor fi asociații lor din Mileniu în răsplată și serviciu. Nici Pastorul nostru nu a sugerat vreodată că ei ar fi astfel. În locurile unde el tratează despre Asociații din Mileniu ai Vrednicilor Bătrâni, de exemplu în F.156, paragrafele 1 și 2; Z '11, 187, paragrafele 5-10; Z '15, 269, paragrafele 11, 12 etc. — el arată (în mod clar în F.156, paragrafele 1 și 2) că discută despre răsplata și serviciul din Mileniu a celor consacrați neconcepți care din 1881 încoace acționează în conformitate cu cele trei particularități menționate mai sus, la fel ca și Vrednicii Bătrâni. Nici noi, nici altcineva în armonie cu ideea Servitorului acela asupra subiectului nu a învățat vreodată asemenea răsplată și serviciu pentru astfel de prieteni neconsacrați ai Adevărului. Prin urmare, chiar dacă articolul în curs de examinare neagă asemenea onoruri pentru astfel de prieteni neconsacrați ai Adevărului, prezintă adevărul cu referire la ei; totuși prezintă adevărul în așa fel încât nu răspunde la întrebarea cu care începe articolul, și la care își propune să dea răspuns: „Învăță Scripturile că

la acest timp Domnul dezvoltă o clasă care poate fi pe bună dreptate desemnată ca o «clasă modernă de vrednici [Tineri]?»» Dacă se învață o astfel de eroare asupra subiectului de sigur este pe seama Turnului, în timp ce tratăm asupra subiectului Vrednicilor Tineri pentru a o corecta; însă ni se pare că trebuie să facem astfel într-un mod care să nu lase în mod firesc pe unii oameni sub impresia că la astfel de persoane se face referire prin termenul Vrednicii (Tineri) Moderni; pentru că nu se face referire la ei prin acel termen din partea acelor care sunt în armonie cu ideea Pastorului nostru.

(41) Dar poate că scopul editorilor Turnului a fost în parte să corecteze ideea eronată că copiii celor consacrați ar deveni Vrednici Bătrâni, pe care unii au primit-o din scrisoarea lui Clayton Woodworth intitulată: „Scrisoarea unui tată către fiul său” din Z '08, 263, 264. Dacă acesta a fost scopul lor, este demn de toată lauda. Mai departe s-ar putea dovedi folositor prietenilor să afle că acea scrisoare a fost introdusă în Turn ca să umple spațiul din greșeala altcuiva nu a Pastorului nostru în timpul absenței lui de la Casa Bibliei într-o călătorie de durată ca pelerin, și că „Servitorul acela” fiind întrebat cu privire la acel subiect a negat învățătura generală a scrisorii, și concluzia greșită pe care unii au tras-o din ea precum că copiii poporului Adevărului ca *atare* vor deveni Vrednici Bătrâni, precum și a regretat mult apariția ei în Turn.

(42) Din nou suntem încântați să fim de acord cu articolul în curs de examinare în faptul că neagă că următoarele Scripturi s-ar aplica la Vrednicii Tineri: Țefania 2:3; Psalmul 41:1, 2; Zaharia 13:8, 9; Amos 9:13; Matei 8:11; Ioan 8:51. El le citează ca fiind aplicate de unii pentru a dovedi că va exista o clasă de Vrednici Tineri asociată în Mileniu cu Vrednicii Bătrâni în răsplată și serviciu. Nici unul dintre aceste pasaje nu are nicio referire specifică la o astfel de clasă; scumpul nostru Pastor niciodată nu le-a aplicat în așa fel; nici noi nu le-am aplicat vreodată așa, nici nu am auzit vreodată să fi fost astfel aplicate, înainte de a citi articolul în curs de examinare. Aceste pasaje fiind, prin urmare, inaplicabile la acest subiect, nu ne este necesar să le discutăm la acest punct, remarcând totuși în trecere că noi nu înțelegem Țefania 2:3 și Zaharia 13:9 a se aplica numai la israeliți, și aceea în timpul strămtorării lui Iacov, după cum pretinde acum Turnul. Mai degrabă le înțelegem după cum le-a explicat „Servitorul acela”. Tot așa, noi credem că ideea de mai târziu a Pastorului nostru cu privire la Matei 8:11; Luca 13:29, că aceia care vin de la est, vest, nord și sud sunt Turma Mică (Psalmul 107:3; Faptele 15:14; Z '14, 59, coloana 2, paragrafele 1, 2), este mai bună datorită acordului ei mai strâns cu această legătură decât ceea ce citează articolul în curs de examinare din Z '04, 335. Totuși, întrucât aceste puncte nu sunt importante pentru subiectul nostru, le trecem fără alte comentarii.

EROAREA FUNDAMENTALĂ A ARTICOLULUI ÎN CURS DE EXAMINARE

(43) În discutarea învățaturii altuia întotdeauna este bine să se afle care este baza reală a poziției lui; căci aceasta permite probarea mai ușoară a adevărului sau erorii sale. Unii scriitori din diferite motive își țin principiul fundamental mai mult sau mai puțin ascuns vederii; și aceasta s-a făcut în articolul în curs de examinare. De obicei o astfel de direcție se urmărește deoarece dacă principiul fundamental al argumentului s-ar recunoaște clar, cel mai probabil că cititorul l-ar respinge. Următoarele considerații asupra acestui punct sunt aici demne de remarcă:

- (1) Din decembrie 1909 și până la moartea sa după cum se poate vedea din multe Turnuri publicate din 15 decembrie 1909 până la cel din 15 septembrie 1916 (Z '09, 360; Z '10, 12, 13; 93, coloana 2, paragrafele 3-6; 246, coloana 2, paragrafele 1-4; Z '11, 394; Z '12, 152, coloana 2, paragraful 4; Z '13, 92-94; Z '14, 67; Z '15, 103, 104; 292, 293; Z '16, 281), și din Prefața lui F. scrisă pe 1 octombrie și în cele din urmă aprobată pentru imprimare pe 16 octombrie 1916 (P '22, 192, 6), Pastorul nostru a învățat îndreptățirea de probă și la viață, separate și distincte, ca funcționând în decursul Veacului Evanghelic; (2) Poporul adevărului crede în îndreptățirea de probă ca funcționând în decursul Veacului Evanghelic, în armonie cu Scripturile, de exemplu Romani 4:1-25 și învățăturile Pastorului nostru. (3) J.F.R., spiritul conducător printre editorii Turnului, și cel puțin unul dintre asociații săi editoriali, W. E. Van Amburg, neagă doctrina îndreptățirii de probă ca funcționând în decursul Veacului Evanghelic. (4) În Turn ei nu o neagă clar în așa de multe cuvinte; ci în mod repetat, ca și în articolul în curs de examinare, ei neagă ideea conținută în expresia, îndreptățire de probă. (5) Atunci când scriu despre îndreptățirea din Veacul Evanghelic, ei nu numai că ignoră *peste tot* atât (a) menționarea termenului îndreptățire de probă, cât și (b) explicarea ideii implicate în acel termen; dar și folosesc *peste tot* exprimarea care este adevărată numai despre îndreptățirea la viață, și care este neadevărată despre îndreptățirea de probă. (6) Aceeași metodă de a face pe oameni să uite anumite faze ale unei doctrine ignorându-le, și vorbind intenționat exclusiv despre părerea necesară cu privire la alte faze ale ei, ori de câte ori avea loc o discuție despre acea doctrină, a caracterizat și a dus la marea cădere de la începutul Veacului. (7) Dacă poporul adevărului în general ar fi știut că această metodă a fost folosită de către cel puțin doi dintre editorii Turnului, ei ar fi mai mult în gardă împotriva diferitelor erori pe care le are J.F.R. și unii dintre asociații săi, și sunt aduse „pe furis” printre oile care nu bănuiesc nimic. Dacă dragii noștri cititori vor ține cont de faptul că negarea din partea Turnului a îndreptățirii de probă în decursul acestui Veac este temelia respingerii din partea lui a doctrinei scripturale că acei consacrați credincioși din 1881 și până vine

Restabilirea, pentru care nu există coroane disponibile, și de aceea nu sunt concepuți de spirit pentru scopurile posibile ale Veacului Evanghelic, vor fi asociații din Mileniu ai Vrednicilor Bătrâni în răsplată și serviciu, ei vor fi în stare printr-o cugetare scripturală, rezonabilă și reală să răstoarne completamente fiecare argument pe care articolul în curs de examinare îl prezintă pentru a-și apăra teza; căci numai prin îndreptățirea de probă Dumnezeu poate acum avea relație cu această clasă, pregătindu-i pentru asociere cu Vrednicii Bătrâni.

ADEVĂRURI DEZVĂLUITE PE JUMĂTATE

(44) Principala diferență dintre îndreptățirea de probă și cea la viață este următoarea: În cea dintâi Dumnezeu socotește meritul lui Cristos ca atribuit pentru credincios, în timp ce nu este de fapt astfel atribuit; în cea din urmă Dumnezeu a atribuit în realitate meritul lui Cristos pentru credinciosul a cărui consacrare Dumnezeu era pe cale de a o accepta prin conceperea de Spirit. Acum dovada scripturală a celei dintâi: Foarte pe scurt vom remarca unele dintre ideile pe care sf. Pavel în Romani 4:1-12 ni le dă cu privire la îndreptățirea de probă. În capitolul precedent având demonstrată doar îndreptățirea prin credință, în Romani 4:1-12 el continuă să dovedească că același fel de îndreptățire prin credință după cum a funcționat în Veacul Patriarhal și cel Iudaic de asemenea funcționează în decursul Veacului Evanghelic. El dovedește aceasta citând (1) experiența lui Avraam și o Scriptură (Geneza 15:6) cu referire la el (versetele 1-3), ca un exemplu și o dovadă pentru îndreptățirea din Veacul Evanghelic (versetele 4, 5); și (2) experiența și afirmația lui David (versetele 6-8, a se compara cu Psalmul 32:1-5) ca un exemplu și o dovadă pentru îndreptățirea din Veacul Evanghelic. Prin urmare, aceasta trebuie să se refere la îndreptățirea de probă; căci aceea era unicul fel experimentat de Avraam și David. Apoi el continuă să dovedească că o astfel de îndreptățire de probă în decursul Veacului Evanghelic este aplicabilă pentru TOȚI credincioșii. În mod deosebit atragem atenția la versetele 11, 12, pe care le cităm din Diaglott: „Și el [Avraam] a primit simbolul circumciziei ca un sigiliu al dreptății [aici se are în vedere îndreptățirea de probă, deoarece meritul prin atribuire al îndreptățirii la viață nu era încă în existență] acelei credințe pe care o avea pe când era în necircumcizie; pentru ca el să poată fi [1] TATĂL TUTUROR [chiar dacă sunt consacrați sau nu] celor CREDINCIOȘI necircumciși [neamuri, deci nu numai al credincioșilor consacrați, dar și al celor neconsacrați], ca *lor* [„TUTUROR CREDINCIOȘILOR necircumciși”] să li se socotească dreptatea [îndreptățirea de probă sau cea la viață, în dependență de neatribuirea sau atribuirea meritului pentru ei]; și (2) tatăl circumciziei [iudeilor], nu numai al celor care sunt din circumcizie [acei evrei care nu l-au acceptat pe Cristos], ci și al celor [evrei care accep-

tându-l pe Cristos au lăsat totul pentru a călători spre Canaanul Ceresc, după cum Avraam a lăsat totul pentru a călători spre Canaanul pământesc] care umblă în urmele credinței tatălui nostru Avraam pe care o avea în necircumcizie”. De sigur că aceste douăsprezece versete, precum și restul capitolului, în special versetele 21-24, dovedesc că îndreptățirea de probă funcționează în decursul Veacului Evanghelic. Deosebirea dintre credința unui credincios îndreptățit de probă și aceea a unui credincios consacrat, printre alte modalități, este scoasă în evidență în greacă prin prepozițiile *epi*, pe, pentru credința unui credincios îndreptățit de probă, și *eis*, în, pentru credința unui credincios consacrat, după cum se poate vedea în folosirea celei dintâi în Romani 4:5, 24; Faptele 16:31; și a celei din urmă în Ioan 3:36; Faptele 10:43. Ultimul fel de credință este o credință consacrată care pune pe cineva în Cristos; pentru că un credincios îndreptățit credincios continuă să creadă până când crede (vine) în Cristos. Printre altele, următoarele Scripturi dovedesc îndreptățirea de probă: 1 Corinteni 7:14; Romani 12:1; 8:29, 30; 1 Corinteni 1:30; Leviticul 9:9, 12, 18. Următoarele, printre altele, tratează despre îndreptățirea la viață: Evrei 9:24; 10:14; Iacov 2:14-26; 1 Ioan 2:2; 1 Corinteni 6:11. Dacă scriitorul articolului în curs de examinare ar fi crezut în îndreptățirea de probă așa cum funcționează acum, și s-ar fi gândit logic la ea, el niciodată nu ar fi scris acel articol; *pentru că se bazează pe negarea îndreptățirii de probă așa cum funcționează acum*, în timp ce îndreptățirea de probă a oferit o bază pentru Credincioșii Vechiului Testament de a avea astfel de relații cu Dumnezeu care au rezultat în calificarea lor pentru răsplată și serviciul lor din Mileniu; și în timp ce pentru Vrednicii Tineri acum sunt posibile rezultate similare din același fel de îndreptățire.

ÎNDREPTĂȚIREA DE PROBĂ SCRIPTURALĂ

(45) După cum ne dăm seama, fiecare trăsătură importantă a planului lui Dumnezeu, ilustrativă din punctul de vedere al ispășirii, este simbolizată în legătură cu Tabernacolul; de aceea Domnul s-a îngrijit să simbolizeze îndreptățirea de probă și aceea la viață prin perdeaua din păr de capră (Exodul 26:7-9) care era îndoită „în fața Cortului”, partea vizibilă pentru cei din Curte tipică îndreptățirea de probă, iar partea vizibilă pentru cei din Sfânta tipică îndreptățirea la viață. Următoarele considerații vor clarifica acest lucru. Învelitoarea din piei de bursuc (vițel de mare), vizibilă cu claritate pentru cei din tabără, tipică pe clasa Cristosului precum par înaintea lumii, adică neatractivi și respingători. Pieile de berbec vopsite în roșu, acoperite de prima învelitoare, reprezintă meritul umanității lui Isus. Cele zece covoare din păr de capră *acoperite de pieile de berbec vopsite în roșu* reprezintă umanitatea îndreptățită a Bisericii ca fiind acoperită de meritul lui Cristos. Al unsprezecelea, covorul *neacoperit*,

adică cel care era îndoit „în fața Cortului”, nu reprezintă umanitatea îndreptățită a Bisericii, ci îndreptățirea prin credință, partea vizibilă pentru cei din curte (cum s-a afirmat mai sus) tipifică îndreptățirea de probă, iar partea vizibilă pentru cei din Sfânta tipifică îndreptățirea la viață. Perdelele de în tipifică pe Cristosul ca noi creaturi, în care *ca atare* nu este păcat (1 Petru 2:22; Romani 8:1-4; 1 Ioan 3:6, 9). Această perdea *îndoită* [din englezește *dublata*, n. e.] a fost pentru prima oară adusă în atenția noastră în Turnul din 15 decembrie 1909, în articolul despre Haina de Nuntă, și în mod repetat a fost în așa fel adusă în atenția noastră de atunci prin canalul adevărat pentru hrana la timp, scumpul nostru Pastor, în distincția dintre îndreptățirea de probă și aceea la viață; dar partea vizibilă din curtea antitipică este acum negată de canalul falsificat pentru darea hranei la timp pentru preoți, care, ca și corporație, a fost canalul adevărat pentru lucrarea merariților mahliți antitipici.

OMISIUNI ÎNȘELĂTOARE

(46) Principalele diferențe dintre îndreptățirea de probă și aceea la viață sunt: (1) În ceea ce privește Dreptatea lui Dumnezeu, cea dintâi funcționează fără ea, cea din urmă cu ea fiind satisfăcută de meritul lui Cristos; (2) în ceea ce privește meritul lui Cristos, cea dintâi acționează fără, cea din urmă cu atribuirea dreptății Sale în interesul persoanei în cauză; (3) în ceea ce privește activitatea beneficiarului, cea dintâi funcționează prin singurul intermediu al credinței în învățăturile Cuvântului cu privire la subiectele pertinente fără consacra-re, cea din urmă prin intermediul unei astfel de credințe cu consacra-re; (4) în ceea ce privește lucrurile atribuite, cea dintâi își are credința în realitate iar meritul lui Isus socotit (Romani 3:21-28; 4:3-8, 21-25; 10:4), cea din urmă își are credința și meritul lui Isus în realitate, atribuit ca dreptate (1 Corinteni 1:30; Galateni 2:16-20; 3:22; Filipeni 3:9) [termenul „credința lui Isus” înseamnă credin-cioșia, dreptatea lui Isus]; (5) în ceea ce privește sentința adamică, cea dintâi este fără, cea din urmă este cu anularea ei; (6) în ceea ce privește tovarășia cu Dumnezeu, cea dintâi este parțială, cea din urmă este deplină; (7) în ceea ce privește oportunitățile de a intra în relații de legământ cu Dumnezeu, în timp ce prima întotdeauna oferă ocazia de a intra în rela-ție de har-legământ cu Dumnezeu, nu întotdeauna deschide ocazia de a intra în relația Legământului Sara cu Dumnezeu, precum se poate vedea în cazul Vrednicilor Bătrâni și a celor Tineri; cea din urmă întotdeauna oferă acces la relația Legământului Sara cu Dumnezeu.

(47) Doctrina îndreptățirii de probă așa cum funcționează de la timpul lui Abel, Enoh și Noe (Evrei 11:4-7) și până începe restabilirea, este scripturală, și va rămâne așa în pofida negării din partea canalului contrafăcut pentru hrana la timp pentru preoți, care a fost canalul adevărat pentru

lucrarea merariților mahliți antitipici, dezvoltat de la moartea canalului adevărat pentru darea hranei la timp pentru casă, „Administratorul”, „Servitorul acela”, preaiubitul nostru Pastor. Atâta timp cât Romani 4:1-25 rămâne parte din Biblie, doctrina va exista în pofida atacurilor făcute asupra ei din partea canalului acela contrafăcut pentru darea hranei la timp pentru preoți.

SOFISTICĂ DESPRE TIMPUL DE DUPĂ ÎNVIEREA LUI CRISTOS RESPINSĂ

(48) Dar unii ar putea întreba, În ce mod articolul în curs de examinare neagă îndreptățirea de probă așa cum funcționează acum? Noi răspundem, nu numai prin întregul lui temei și linii principale generale de argumentare prin care caută să pună deoparte doctrina despre Vrednicii Tineri; dar și prin declarații specifice care implică o astfel de negare. În plus mulți frați știu că J.F.R. și W.E. Van Amburgh tăgăduiesc îndreptățirea de probă, de exemplu, cel dintâi deseori a făcut-o înaintea Familiei Betel în primăvara și vara lui 1917, cel din urmă a făcut-o nu numai atunci și acolo, ci și înaintea adunării la New Britain, Conn., în decembrie 1919, răspunzând la o întrebare dacă „Servitorul acela” a învățat-o. Vom cita numai o afirmație dintre multe care dovedește că ei neagă, nu termenul clar, *ceea ce ar duce la stâr-nirea opoziției față de eforturile lor, ci ideea implicată în doctrina îndreptățirii de probă așa cum funcționează acum. Z '20, 26, coloana 2, paragraful 2, începe cu următoarele: „Altfel definită, îndreptățirea de la învierea lui Isus rezultă numai pentru aceia care au atribuit pentru ei meritul jertfei lui Isus”* (caracterele cursive în ambele cazuri ne aparțin; sf. Pavel a învățat diferit, Romani 4:1-25; tot așa și „Servitorul acela”). Afirmația aceasta este adevărată despre îndreptățirea la viață, dar neadevărată despre aceea de probă. Și din cauza accentului exclusiv pe ideea îndreptățirii la viață, și a absenței ideii îndreptățirii de probă (poate că omisiunea ambilor termeni nu este neintenționată întrucât ar determina pe cititorii lor să uite deosebirea!), la fel ca și alte articole recente ale Turnului cu privire la îndreptățire, articolul este extrem de înșelător. Jumătățile de adevăruri sunt mai înșelătoare decât erorile întregi, așa cum dovedește cursul oricărui sistem eronat. Și jumătatea de adevăr pe care articolul în curs de examinare o prezintă ca și adevărul întreg cu privire la îndreptățirea din Veacul Evanghelic se va dovedi a fi astfel referitor la subiectul Vrednicilor Tineri, dacă frații nu țin cont de cealaltă jumătate de adevăr cu privire la îndreptățirea din Veacul Evanghelic. Pentru a vedea lumina cu privire la îndreptățirea din Veacul Evanghelic ne este necesar să ținem în vedere perdeaua antitipică precum era îndoită; deoarece în mare măsură există ceață în articolul în curs de examinare, din cauza că editorii Turnului învață doar o jumătate din acest adevăr.

ALTE ADEVĂRURI DEZVĂLUITE PE JUMĂTATE

(49) Există un alt punct în articolul în curs de examinare în legătură cu care se spune numai jumătate de adevăr, și că astfel de legături rezultă în acumularea de mai multă ceață asupra subiectului pe care pretinde să îl lămurească. Noi ne referim la tratamentul îndreptățirii Vrednicilor Bătrâni și la acela al Bisericii Evanghelice. În măsura în care se vorbește despre îndreptățirea celor dintâi exprimarea lui este suficient de corectă; însă încețoșează subiectul prin ceea ce lasă nespuse în privința naturii și privilegiilor îndreptățirii lor, care trebuie luate în considerare pentru a estima în mod potrivit relația îndreptățirii lor față de dreptatea divină și meritul de răscumpărare, și în mod asemănător relația îndreptățirii Vrednicilor Tineri față de dreptatea divină și meritul de răscumpărare. Articolul în curs de examinare, pentru a-i împiedica pe cititorii săi să concluzioneze (întrucât articolul negreșit dă acea impresie) că îndreptățirea Vrednicilor Bătrâni a fost completă, vitalizată, ar fi trebuit să menționeze următoarele fapte: (1) Îndreptățirea lor era de un fel în care nu a avut loc satisfacția dreptății; (2) că ei au trăit și au murit sub sentința adamică; (3) că au fost îndreptățiți doar la tovărășie; (4) că încercarea lor a fost numai de credință și ascultare, dovedită în special de cazul lui Samson, și nu de iubire, fără încercarea și posesia căreia niciunul niciodată nu va câștiga viață veșnică; și (5) că încercarea lor pentru viață, spre deosebire de aceea a celor îndreptățiți la viață, care sunt încercați pentru viață acum, nu a fost în această viață, ci trebuie să fie în Mileniu (Evrei 11:40). Niciuna dintre aceste cinci idei nu este adevărată despre îndreptățirea la viață. Prin urmare articolul, prin modalitatea în care face legătura între toate îndreptățirile de dinainte de Mileniu, lasă cititorul sub impresia că așa cum Vrednicii Bătrâni au fost plăcuți lui Dumnezeu în îndreptățirea lor este în același sens cum este și privilegiul Bisericii Evanghelice de a fi plăcută lui Dumnezeu în îndreptățirea ei. Aceste importante omisiuni fac articolului cusururi așa de mari încât întunecă punctele care ar trebui accentuate, și care, când sunt prezentate cu claritate, dovedesc pentru Vrednicii Tineri aceeași relație față de dreptatea divină și meritul de răscumpărare ca și în cazul Vrednicilor Bătrâni. De sigur că ne amintim cu toții cum „Servitorul acela” a accentuat diferențele dintre natura și privilegiile îndreptățirii Vrednicilor Bătrâni, care a fost de probă, deoarece nu s-a făcut prin atribuirea reală a meritului lui Isus, și aceea a Bisericii Evanghelice, care este la viață [din englezește vitalizată, n.e.], deoarece s-a făcut prin atribuirea reală a meritului lui Isus pentru cei consacrați.

(50) Vedem deci că îndreptățirea Vrednicilor Bătrâni *nu a fost la viață*, care are nevoie de satisfacția dreptății prin atribuirea reală a meritului lui Cristos (Romani 3:21-26; 5:18, 19); fiindcă ei rămân

până în prezent sub sentința adamică. Oricare au fost favorurile pe care Dumnezeu le-a dat lor prin Legământ, în loc să înlătore această sentință, *li s-a dat potrivit cu dreptatea care a cerut de la ei moartea adamică*. Prin urmare ei nu au fost încercați pentru viață *ca și Vrednici Bătrâni*. Încercarea lor a fost de credință și ascultare, și că de la Avraam încoace în legătură cu Legământul de Har (Romani 4:13-16; Galateni 3:18). Acest Legământ de Har nici nu a ignorat, nici nu a înlăturat sentința adamică; ci a recunoscut justetea ei; și nu s-a amestecat în executarea ei; dar între timp a funcționat față de ei ca o promisiune necondiționată, *făcută posibilă prin îndreptățirea lor de probă (Romani 4:13-16), în vederea faptului că într-o zi va fi o răscumpărare care să satisfacă dreptatea și să anuleze pentru ei sentința adamică*. Prin urmare Dumnezeu a tratat cu ei ca un fel de gardian de închisoare cu un condamnat vrednic în vederea libertății lui legale viitoare. El putea face acest lucru în armonie cu dreptatea și răscumpărarea lăsându-i să sufere sentința celei dintâi, iar între timp dându-le ocazii de a-și demonstra credința și loialitatea față de El, ca o pregătire pentru libertatea lor legală viitoare. Astfel El a aranjat în interesele lor ca și lucrări milenare: (1) aplicarea răscumpărării ca sigiliu al Noului Legământ ca să se anuleze pentru ei sentința adamică, (2) trezirea lor din morți, și (3) răsplata lor, nu la viață veșnică, pentru care ei trebuie mai întâi să stea la încercare, și aceea sub Noul Legământ (Evrei 11:40), ci la perfecțiune umană și la statutul de prinți (Evrei 11:39, 35; Psalmul 45:16). Prin îndreptățirea lor de probă, adică îndreptățirea la tovărășie (Iacov 2:23) prin credință, care credință la timpul potrivit s-a dovedit a fi veritabilă prin consacrarea lor păstrată cu credincioșie în timpul încercării dureroase (Iacov 2:21, 22), i-a fost posibil lui Dumnezeu să le dea asemenea promisiuni care să le dea speranța unei răsplăți în viitor (Evrei 11:10, 13-16), și care i-a lăsat sub blestem pe când ei exercitau speranța în făgăduințe. Fără o astfel de îndreptățire de probă relațiile de legământ dintre Dumnezeu și ei nu puteau avea loc; cu aceasta sunt posibile; căci astfel, în armonie cu blestemul și dreptatea Sa, Dumnezeu întotdeauna s-a apropiat de cei care s-au apropiat de El. Lăudat fie Sfântul Său Nume pentru un asemenea har minunat!

(51) Aceasta este cea de-a doua serie de lucruri menționarea cărora articolul în curs de examinare le omite, și prin aceasta încețoșează întrebarea pe care pretinde să o clarifice. Cele două serii de lucruri, (1) îndreptățirea de probă cu ceea ce implică ea ca fiind de bază, și (2) poziția exactă a Vrednicilor Bătrâni în privința dreptății, sentinței, atitudinii lor de legământ, încercării și a relațiilor lor viitoare față de răscumpărare și de Noul Legământ, clarifică situația în privința Vrednicilor Tineri; căci relația acestora din urmă cu Dumnezeu este acum exact aceeași cum a fost a Vrednicilor Bătrâni în toate aspectele esențiale, adică în ceea ce privește (1) pocăința, (2) credința,

(3) îndreptățirea, (4) consacrarea, (5) credincioșia în probele grele ale credinței și ascultării aparte de o încercare pentru viață, (6) împrejurarea nefavorabilă pentru dreptate și favorabilă pentru păcat, (7) satisfacția dreptății, (8) sentința adamică, (9) aspectele pământești ale Legământului întărit prin Jurământ, (10) iubirea îndurătoare a lui Dumnezeu, (11) meritul lui Cristos, (12) Noul Legământ, (13) încercarea pentru viață, (14) imposibilitatea de a intra în Chemarea Înaltă din cauza ușii ei închise, care nu este din vina lor. Faptul că a trăit o clasă pe când era *prea devreme* ca dreptatea divină să fie satisfăcută pentru aceasta pe temeiul meritului *atribuit*, și faptul că cealaltă trăiește pe când este *prea târziu* ca dreptatea divină să fie satisfăcută pentru aceasta pe temeiul *meritului atribuit*, numai prin care este posibil accesul la Chemarea Înaltă, sunt faptele că ele sunt egalate înaintea barei dreptății și răscumpărării din considerentul că ambele au trăit pe când era *prea devreme* ca dreptatea divină să fie satisfăcută pentru acestea prin *aplicarea* meritului. Așadar, oferind Vrednicilor Tineri sub aceleași condiții oportunitatea de a deveni Asociații din Mileniu ai Vrednicilor Bătrâni în răsplată și serviciu nu este contrar față de dreptatea divină și răscumpărare mai mult decât oferirea oportunității Vrednicilor Bătrâni de a se califica pentru răsplată și serviciul lor din Mileniu. Sf. Pavel și „Servitorul acela” s-au numărat printre cei mai profunzi și pătrunzători cugetători cu privire la răscumpărare care au trăit vreodată, cu mult mai capabili ca atare decât editorii Turnului; și ei nici nu au văzut nici nu au tăgăduit răscumpărarea în învățătura lor despre îndreptățirea de probă (Romani 4:3-12) care oferă Vrednicilor Tineri (Galateni 3:6-9; Romani 4:11-16; 2 Timotei 2:20; Ioel 2:28) poziția de tovărășie cu Dumnezeu și încercarea de credință și ascultare, dar nu o rezistență în încercare pentru viață, la fel ca și în cazul învățaturii lor despre Vrednicii Bătrâni.

(52) Simplul fapt că Vrednicii Tineri trăiesc după învierea lui Isus nu este determinant în ceea ce privește principiile dreptății absolute și a răscumpărării. Dreptatea divină nu poate niciodată, fie înainte fie după învierea lui Isus, să consimtă la încălcarea sa, care se ocupă de Vrednicii Tineri exact ca și de Vrednicii Bătrâni și nu se ocupă mai mult de ei decât de Vrednicii Bătrâni; și din moment ce meritul lui Isus este singurul care împacă dreptatea, și nu *timpul în care cineva trăiește*, oricând argumentul întemeiat cu adevărat pe dreptate și răscumpărare care ar infirma armonia dintre dreptatea divină și răscumpărare pe de o parte, și posibilitatea de a se califica pentru a face parte din Vrednicii Tineri pe de alta (întrucât le este dată în timp ce se află sub condamnare *în vederea aplicării viitoare a răscumpărării, tot așa cum a fost și în cazul Vrednicilor Bătrâni*), ar infirma în mod egal armonia dintre dreptatea divină și răscumpărare pe de o parte, și prilejul de a se califica pentru a face parte din Vrednicii Bătrâni pe de alta; căci nu diferența de timp

determină întrebarea după cum pretinde articolul în curs de examinare; ci *natura esențială a dreptății divine și a răscumpărării* în relația lor cu cei îndreptățiți de probă și consacrați neconcepți *în vederea unei aplicări viitoare a meritului răscumpărării*. Prin urmare argumentul articolului în curs de examinare că o astfel de ocazie funcționează *acum* este contrară dreptății și răscumpărării, și este nescripturală, irațională și ireală – învăluită în ceață!

REZUMAT

(53) Ca să rezumăm în formă de întrebare și răspuns: Ce i-a făcut acceptabili pe credincioșii din Vechiul Testament pentru a face parte din Vrednicii Bătrâni? Răspuns: Îndreptățirea de probă, consacrarea și credincioșia în încercarea credinței și ascultării lor *în vederea aplicării viitoare a răscumpărării pentru ei*. Ce îi face acum acceptabili pe Consacrații Neconcepți pentru a face parte din Vrednicii Tineri? Răspuns: Aceleași trei lucruri *în vederea aplicării viitoare a răscumpărării pentru ei*. Cu alte cuvinte, prin îndreptățirea de probă Dumnezeu le-a dat la ambele aceste clase, în vederea aplicării viitoare a răscumpărării pentru ei, o ocazie de a obține o răsplată care va glorifica numele Său, și deci încercarea lor este în fiecare caz la fel și în armonie cu răscumpărarea.

(54) Articolul în curs de examinare pretinde că, atunci când scumpul nostru Pastor a învățat pentru Vrednicii Tineri asociere milenară cu Vrednicii Bătrâni în răsplată și serviciu, el i-a avut în vedere numai pe acei consacrați neconcepți care ar trăi în intervalul dintre conceperea ultimilor membri ai Turmei Mici și timpurile de restabilire; iar apoi articolul continuă să nege această jumătate de adevăr. Pentru a dovedi că așa era gândul său, articolul citează numai o parte din ceea ce a spus el; și lasă partea necitată care arată că el i-a inclus pe toți aceia cărora nu li se puteau asigura coroane și să fie concepți de spirit de la timpul încheierii Chemării Generale în 1881 și până când se inaugurează restabilirea. Amândouă aceste linii de gândire, printre alte locuri, el le explică în cele două paragrafe din F.156. Fraza de deschidere a primului dintre cele două paragrafe dovedește că el se referă la ambele: „Un alt punct se ridică aici: În vederea faptului că Chemarea Înaltă [Chemarea Generală] s-a sfârșit [ea s-a terminat în 1881; el nu spune, „În vederea faptului că Chemarea Înaltă se va sfârși”] etc. Aici este un alt caz unde editorii spun adevărul numai pe jumătate; și apoi ei nu vor să ne lase să ne bucurăm de această jumătate, ei chiar continuă să O nege!

(55) Pretenția articolului că secerișul a început în 1878 și s-a sfârșit în 1918 se va găsi respinsă în Volumele V și VI ale acestei lucrări, la care îi trimitem pe cititorii noștri pentru detalii. Confirmarea Piramidei a acestei respingeri care se referă la 1918 se află în Vol. III, Capitolul VII. Ultimul membru al Turmei Mici fiind conceput până în toamna lui 1914, și ultimul membru al Turmei

Mici fiind sigilat pe frunte la paște în 1916, arată, așa cum s-a indicat mai sus, că toate persoanele consacrate de la prima dintre aceste două date nu pot spera din punct de vedere scriptural să facă parte din Turma Mică, și nu trebuie să fie încurajați să spere astfel. Speranța lor este de a face parte din Vrednicii Tineri. A le stârni speranțe false acum le va da numai o mai mare dezamăgire în curând.

(56) Mai departe, articolul în curs de examinare susține că: „Niciunul din rasa umană nu poate sta înaintea lui Dumnezeu fără un Mijlocitor sau Avocat”, și deci raționează că nu poate exista nicio ocazie de calificare pentru apartenență în Vrednicii Tineri înainte ca Noul Legământ să fie în funcțiune; deoarece ei nu se află nici sub Avocat nici sub Mijlocitor. Noi cităm fraza de mai sus ca un exemplu de afirmații șterse și semi-adevăruri care abundă în articol. Trebuie întreprinse următoarele corectări pentru a face ca fraza să spună adevărul: (1) Pentru ca Adam și Eva înainte de căderea lor precum și Isus să nu fie excluși de la poziția avută înaintea lui Dumnezeu, cuvântul „căzut”, sau echivalentul lui, trebuie introdus după cuvântul „uman”. Editorii ar admite acest lucru, ca o afirmație ulterioară din demonstrațiile lor. (2) Pentru ca poziția Vrednicilor Bătrâni *în relație de legământ cu Dumnezeu ca îndreptățiți la tovărășie pe când erau în încercare de credință și ascultare*, dar nu în încercare pentru viață, să nu fie excluși, fraza trebuie oarecum corectată după cum urmează: „Niciunul din rasa căzută nu poate sta *în relație de legământ înaintea dreptății* lui Dumnezeu *în încercare pentru viață* fără un Mijlocitor sau Avocat”. Astfel corectată fraza spune adevărul; însă astfel corectată fraza distruge argumentul editorilor Turnului întemeiat pe fraza lui adevărată pe jumătate, după cum vedem următoarele considerații: Dumnezeu a intrat *ca atare* în relație de legământ cu Vrednicii Bătrâni fără un Mijlocitor sau Avocat, nu real deși eliberati de dreptatea Sa de sentință în încercare pentru viață (pentru că nu aveau astfel de poziție și încercare înaintea Lui); dar fără a fi în încercare pentru viață, și în timp ce sufereau condamnarea adamică sub cerințele dreptății, ei au stat fără un Avocat sau Mijlocitor înaintea iubirii lui Dumnezeu în relație de legământ, o relație făcută posibilă în virtutea îndreptării lor de probă, pe care înțelepciunea lui Dumnezeu a planificat-o, și pe care iubirea Sa le-a dat-o (*în vederea faptului că în Mileniu pentru ei va fi aplicată răscumpărarea și astfel va satisface dreptatea și îi va elibera din condamnarea adamică*) înainte de a obține sau de a putea obține binecuvântările pe care dreptatea divină le-a oprit de a fi primite până când răscumpărarea va fi aplicată pentru ei (Evrei 11:39, 40). Prin urmare, sub aceleași condiții, Dumnezeu poate avea fără Avocat sau Mijlocitor aceleași relații de legământ cu Vrednicii Tineri. Așadar argumentul editorilor împotriva faptului că acum există Vrednicii Tineri din punctul de vedere al faptului că nu au Avocat sau Mijloci-

tor, cade la pământ. Acest argument nu este, precum susțin ei, „un alt punct de control în această chestiune, și *o rezolvă dincolo de orice îndoială*”. Mai degrabă este doar mai multă ceață! În plus, Vrednicii Tineri se află în mod provizoriu sub Avocat prin îndreptățirea lor de probă.

CEAȚA CU PRIVIRE LA LEGĂMINTE RISIPITĂ

(57) Aceeași remarcă se aplică că numai negură este în argumentul editorilor că doctrina celor trei Legăminte, tipificate de cele trei soții ale lui Avraam, oprește existența unei clase de Vrednici Tineri înainte de inaugurarea Noului Legământ; din cauza că ei nu sunt copii ai Sarei sau Hagarei antitipice. Este adevărat că Vrednicii Tineri nu sunt copii ai Legământului Sara sau al Legământului Hagar; nici Mulțimea cea Mare nu sunt; nici Avraam, Isaac, Iacov etc. nu au fost, și ca atare nici vreunul dintre Vrednicii Bătrâni de mai înainte și de mai târziu, după cum se arată din faptul că unii dintre ei au murit înainte ca oricare dintre aceste Legăminte să producă sămânță. Pentru ca argumentul lor să fie solid, trebuie să se dovedească că niciun alt Legământ decât acestea două nu a funcționat până în prezent sau nu funcționează acum. Dar o astfel de dovadă pretinsă este falsă; pentru că Legământul, anumite aspecte pământești ale Legământului întărit prin Jurământ (Geneza 22:16-18), care funcționa între Dumnezeu și Avraam, Isaac, Iacov și Vrednicii Bătrâni care au urmat, și care funcționa în mod anticipat între Dumnezeu și Abel, Enoh, Noe etc. (Evrei 11:3-7, 39, 40), este Legământul care funcționează acum între Dumnezeu și Vrednicii Tineri; căci dacă el a putut funcționa în mod anticipat în cazul lui Abel, Enoh, Noe etc., el poate funcționa acum în cazul Vrednicilor Tineri, fiindcă întreaga tendință a Scripturilor, rațiunii și realității implică faptul că este așa. Dacă există încă îndoieli cu privire la acest subiect, Galateni 3:6-9 și Romani 4:16 trebuie să le alunge; căci ele învață că *toți* care au același fel de credință de care a avut Avraam, *fiecare în propria lui clasă*, împreună cu Avraam vor fi binecuvântați cu privilegiul de a binecuvânta toate familiile pământului! Această promisiune este Legământul! El acum funcționează față de Vrednicii Tineri; fiindcă ei „sunt de credința lui Avraam” adică „au încredere unde nu pot discerne” (2 Corinteni 4:13; 5:7) – și „sunt de aceea binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam”. Este adevărat că aspectele pământești ale Legământului întărit prin Jurământ nu dau acum viață; că viața le va fi dată ambelor acestor clase prin Legământul Chetura; dar el le dă un anumit fel de poziție înaintea lui Dumnezeu, *întocmai cum s-a definit anterior*. Legământul care în timpul acestei vieți a funcționat față de Avraam, Isaac, Iacov și alți Vrednici Bătrâni *nu* a fost tipificat prin oricare dintre cele trei soții ale lui Avraam. Nu sunt nici acelea dintre aspectele lui care acoperă pe Marea Mulțime și pe Israelul trupesc (Romani 11:28, 29). Dar deoarece condiția

foarte identică nu desființează Legămintele întărite prin Jurământ ale Mulțimii celei Mari și Israelului trupesc, acest Legământ ne fiind tipificat prin oricare dintre soțiile lui Avraam nu îl face neexistent; și acesta este Legământul care este similar cu cel care îi acoperă pe Vrednicii Tineri.

(58) Prin urmare, raționamentul editorilor Turnului că, din moment ce Vrednicii Tineri nu se dezvoltă prin Sara sau Agar, și că întrucât Chetura încă nu funcționează nu există o astfel de clasă acum, presupune ipoteza că nu există alt Legământ decât aceste trei, care ipoteză este neadevărată. Așadar argumentul lor asupra acestui punct este construit pe nisipuri mișcătoare; și dacă ținem cont de faptul că Legămintele care funcționează între Dumnezeu și Vrednicii Bătrâni și cei Tineri nu le dau acum viață ci îi lasă sub condamnarea adamică din care vor fi eliberați prin răscumpărare, sigiliul Noului Legământ din partea lui Dumnezeu, viitoarea mamă a umanității lor, toată ceața figurativă ridicată de argumentul lor cu privire la cele *trei* Legăminte care respinge existența Vrednicilor Tineri se risipește înaintea răsăritului de soare al adevărului!

(59) În cele din urmă însărcinarea Bisericii este atacată de articolul în curs de examinare ca o dovadă că nu există nicio autoritate pentru ca Biserica să predice doctrina despre Vrednicii Tineri. Și pentru a dovedi această pretenție se citează Isaia 60:1-3. Unele comentarii între paranteze pe care le face articolul cu privire la aceste versete contrazic felul cum le-a folosit Domnul nostru, de exemplu expresia, „să vestesc eliberare celor captivi și deschidere a închisorii celor încătușați”, se explică în sensul de a predica eliberare pentru Marea Mulțime acum captivă și încătușată în Babilon! Această *răstălmăcire* se dă pentru a dovedi că Biserica este însărcinată să predice Marii Mulțimi! Scumpul nostru Pastor a explicat că captivi înseamnă sclavi ai păcatului, și prizonieri înseamnă cei din celulele mormântului. Aceasta noi credem că este corect. Dar autoritatea mai mare decât scumpul nostru Pastor, chiar preaiubitul nostru Domn, a clarificat acest pasaj (Luca 4:16-21) până la și inclusiv prima propoziție din versetul doi, adică „să vestesc anul de îndurare al lui Iehova”, unde s-a oprit, din cauza că restul mesajului nu era „împlinit”, adică nu era atunci convenit, și nu trebuia să fie predicat până la sfârșitul Veacului Evanghelic. El ne spune că în ziua când vorbea tot ceea ce a citat El trebuia să se predice ca hrană sezonieră; și deoarece Marea Mulțime ca și clasă vine în existență la sfârșitul Veacului, acea parte a citatului pe care Turnul o aplică la ei în mod evident nu se aplică astfel.

Era potrivit atunci să se predice eliberarea din păcat și moarte; dar nu eliberarea unei clase neexistente dintr-un Babilon neexistent! Dimpotrivă, expresia „să predic vești bune [evanghelia, Galateni 3:6-9] celor *blânzi*” se aplică de la timpul lui Isus și până la restabilire, după cum în zilele lui Isus era convenit să se predice Vrednicilor Bătrâni care trăiau atunci; prin urmare aceasta include, printre altele, persoanele care vor deveni Vrednici Tineri. Expresia, „să mângâi pe toți cei care jelesc”, credem că va include, printre alții, indivizii care sunt din Marea Mulțime *când vin să jelească*. Și cealaltă expresie, „să predic vești bune celor *blânzi*”, li se va aplica individual *când vor deveni blânzi*. Astfel termenii acestui pasaj sunt destul de cuprinzători pentru a justifica predicarea față de indivizii din ambele clase. Dar nu există nicio referire specifică la vreo oarecare clasă *ca atare* în aceste versete. De aceea ele nu dovedesc discordanța editorilor. Astfel, la fel, marea însărcinare din Matei 28:18-20 la care însă ei nu se referă, se afirmă într-o asemenea exprimare cuprinzătoare – „faceți discipoli”, lucru care se poate face cu consacrații neconcepuți, așa cum se vede din ceea ce s-a făcut timp de 3,5 ani înainte de cincizecime – că aceasta îi include pe membrii din Vrednicii Tineri și din Marea Mulțime ca indivizi dar nu ca clase; fiindcă aplicarea primordială a pasajului este de a face discipoli dintre neamuri pentru Turma Mică. De vreme ce Legământul întărit prin Jurământ (Romani 4:16; Galateni 3:6-9) este inima evangheliei, noi suntem însărcinați să îl predicăm pentru *toți cei „care au credința lui Avraam”*; (cei care umblă „prin credință nu prin vedere”); prin urmare pentru Vrednicii Tineri. Așadar argumentul Turnului cu privire la însărcinarea Bisericii este doar mai multă ceață care se risipește înaintea răsăritului de soare al adevărului.

(60) Concluzia noastră, deci, este că nu există niciun argument în Scriptură, raționament sau fapt contradictoriu doctrinei existenței unei clase de Vrednici Tineri acum fiind calificată pentru asociere milenară împreună cu Vrednicii Bătrâni în răsplată și serviciu; mai degrabă că în Scriptură, raționament și fapte există multe lucruri care o învață. Prin urmare, din moment ce acei consacrați nu mai pot intra în Chemarea Înaltă, să predicăm celor *blânzi* ocazia de a face parte din Vrednicii Tineri, asigurându-i că „ei care sunt din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam” cu privilegiul de a binecuvânta toate națiunile, întocmai precum învață Biblia (Romani 4:16; Galateni 3:6-9).

E4, cap. 5, pag. 317-358; PT, №3, '19, 33

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425–2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: MIȘCAREA MISIONARĂ LAICĂ,

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com site: stindardul-bibliei.net